

lig eller ikke, udtaler Kommissionen følgende: „Noget anderledes vilde Sagen dog selvfølgelig stille sig, hvis der forelaa en Nødstilstand. Der kunde utvivlsomt tænkes Tilfælde (f. Eks. almindelig Misvækst, Krigstilstand eller lignende), hvor Statsmagten — uden Hensyn til Grundlovens § 82 — for at afværge større Ulykker vilde føle sig tvunget til at nedsætte en høj Kapiteltakt.“ Her har de Herrer Jurister anvist os, at hvis der virkelig foreligger en Tilstand, som vi bedømmer som en Nødstilstand, eller om man maaske ikke kan bruge denne Benævnelse i dette Ords egentlige Betydning, saa dog en ekstraordinær Tilstand, der medfører meget uheldige Forhold for de paagældende Ydere, saa kan man ikke absolut paa Forhaand sige, at en Foranstaltning som den, vi her staar i Begreb med at foretage, vil være ulovmedholdelig.

Der er en meget væsentlig Forskel paa det Lovforslag, som nu foreslaas til Vedtagelse, og Regeringens Lovforslag; der er en principiel Forskel. Efter Regeringens Lovforslag vil man forhøje Yderne en vis Gave i Anledning af de ekstraordinære Forhold, men her er der i Virkeligheden kun Tale om et Moratorium. Yderne kommer af med deres Afgifter til den Højde, i hvilken deres Kontrakter forudsætter det, men de faar disse Afgifter fordelte paa en Periode af 4 Aar, saaledes at man i Virkeligheden kan sige, at de, der yder, kommer af med det, de skal efter deres Kontrakter, og de, der nyder Fordel af disse Kontrakter, faar i Virkeligheden ogsaa det, de kan fordrø efter Kontrakternes Indhold, kun saaledes, at der i dette Tilfælde paa Grund af de ekstraordinære Forhold er Tale om en Udskydelse af Betalingen. Den fulde Betaling bliver præsteret. Lovgivningsmagten giver kun sit MInde til en Udskydelse. Der er imellem dette og Regeringens Lovforslag en saa principiel Modsætning, at de overhovedet slet ikke kan sammenlignes.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Jeg skal ikke komme ind paa en Diskussion med det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), jeg skal kun notere enkelte af hans Udtalelser, som der maaske ved anden Lejlighed kan blive Brug for. Selvfølgelig er der en Forskel paa det oprindelige Lovforslag og den nye Affattelse. Det ærede Medlem saa meget godt Forskellen; det er heller ikke saa underligt. Jeg kan

i alt væsentligt henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører (E. Rasmussen), og jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til en længere Diskussion om dette Spørgsmaal, da Udvalget nu staar enigt, og Tiden er knap, naar Lovforslaget i det hele skal gennemføres, og det skulde helst gennemføres hurtigst muligt. Skønt den foreslaaede nye Affattelse, som det ærede Medlem fra Svendborg sagde, er principielt forskellig fra det, jeg har foreslaaet, skønt der gribes stærkt ind i det oprindelige Lovforslag, og skønt jeg langt havde foretrukket det, jeg selv har foreslaaet, skal jeg dog, naar jeg tager alle Forhold i Betragtning, ogsaa at Udvalget her staar ganske enigt, tiltræde den Affattelse af Lovforslaget, som Udvalget indstiller, og anbefale den til Vedtagelse.

Det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen) stillede det bestemte Spørgsmaal til mig, hvorledes jeg opfattede den nye § 4. Den er ikke ganske klart affattet, det skal indrømmes, men jeg har hele Tiden været paa det rene med, at den skulde forstås saaledes, at de Tiender, som blev afløst den 1. Januar 1915, kom ind under denne Paragraf. Ganske vist er disse Tiender afløste, men de paagældende skal jo betale Tiende for 1914—15, og selv om der ikke sker nogen Ændring i denne Paragraf, skal jeg dog drage Omsorg for, at den bliver udført paa den Maade, jeg her antyder. Der staar i den foreslaaede § 4: „Tiendeydere, hvis Tiende ikke er afløst efter Lov af 15. Maj 1903“ o. s. v. Man kunde jo strides om, hvorvidt de Tiender, jeg her taler om, er afløste eller ej; paa een Maade er de afløste, paa en anden Maade er de det ikke, thi de er ikke betalte. Jeg har den Anskuelse — og saaledes har jeg opfattet Bestemmelsen lige fra Begyndelsen —, at Meningen er, at de Tiender, som ganske vist er afløste den 1. Januar 1915, men ikke betalte, kommer ind under Paragraffen, og paa den Maade tager jeg ogsaa mod Paragraffen.

Hermed skal jeg anbefale det stillede Ændringsforslag.

Svendsen: Man maa jo være tilfreds med den højtærede Ministers Udtalelser angaaende Forstaaelsen af den nye § 4 og hans Tilsagn om, at han vilde sørge for, at den ogsaa blev ført ud i Livet ud fra den Forstaaelse, som vi vistnok alle sammen mener maa lægges ind i den, selv om Affattelsen maaske ikke er fuldstændig klar.